

עפ"ת (חיפה) 71231-09-25 - חיים בן-יהודה נ' מדינת ישראל

עפ"ת (חיפה) 71231-09-25 - חיים בן-יהודה נ' מדינת ישראל מחוזי חיפה

עפ"ת (חיפה) 71231-09-25

חיים בן-יהודה

נגד

מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בחיפה בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייליים

[19.10.2025]

כבוד השופט זיו אריאלי

פסק דין

1. לפניי ערעור על החלטת בית משפט לתעבורה בחדרה מיום 17.8.25, במסגרתה דחה בית המשפט קמא את בקשת המערער להארכת מועד להישפט בגין הודעת תשלום קנס מס' 90523087691 [המ"ש 1116-08-25].
2. ביום 2.2.22 הופקה הודעת תשלום קנס שמספרה כאמור לעיל. על פי האמור בהודעת תשלום הקנס, בתאריך 1.2.22 נהג המערער ברכבו בכביש 4 במהירות של 125 קמ"ש, במקום בו המהירות המותרת היא 90 קמ"ש.
3. ביום 4.8.25 הוגשה בקשה להישפט. נטען כי למערער נודע על דבר קיומו של הדו"ח רק ביום 14.5.25, עת ניגש למשרד הרישוי על מנת לחדש את רישיון הנהיגה שלו. נטען כי אין בידי המשיבה אישור בדבר מסירת הדו"ח לידי המערער. המערער מעולם לא קיבל את הודעת תשלום הקנס. הרכב נמצא בחזקתו של אחיו, וזה שילם את הדו"ח מאחר והוא זה שביצע את העבירה. התשלום בוצע ללא ידיעתו של המערער. נטען כי בהותרת הדו"ח על כנו ייגרם עיוות דין למערער.
4. המשיבה התנגדה לבקשה. נטען כי הודעת תשלום הקנס שולמה כבר ביום 29.12.22, ומכאן שיש לראות את המערער כמי שהודה באשמה, הורשע ונשא את עונשו. בנסיבות אלו אין צורך לברר את נסיבות תשלום הקנס. הטענה כי הרכב נמצא בחזקתו של אחיו של המערער וכי הדו"ח שולם על ידי האח - נטענה ללא אסמכתא המעידה על כך.

5. בהחלטתו מיום 17.8.25 דחה בית המשפט קמא את הבקשה. נקבע כי המערער לא תמך את טענותיו בתצהיר מטעמו, כי הדו"ח שולם ועל כן יש לראות את המערער כמי שהודה, הורשע ונשא את עונשו. הארכת מועד להישפט לאחר תשלום הקנס - אפשרית רק במקרים חריגים. הטענה כי הדו"ח שולם ללא ידיעת המערער - אינה מקימה עילה למתן ארכה להישפט, ובית המשפט לא מחויב לבחון אם הקנס שולם על ידי המערער או על ידי אחר (בהנחיית המערער או שלא על דעתו). אף בטענה כי נזקפו לחובתו של המערער "נקודות רישוי" אין כדי להקים חשש לעיוות דין. תצהירו של אחי המערער הינו תצהיר סתמי, שאינו מסביר דבר בקשר לשימוש של המצהיר ברכב באותו מועד. יש לתת את הדעת גם לשיהוי הרב בהגשת הבקשה, אשר די בו כדי להצדיק את דחיית הבקשה. מכאן הערעור.
 6. לטענת המערער, בית המשפט קמא שגה משלא ערך דיון בעמד הצדדים. נטען כי למערער טענות הגנה טובות במיוחד, וכי אין בידי המשיבה אישור מסירה. נטען כי לא היה מקום לדחות את הבקשה מבלי לזמן את אחיו של המערער לחקירה על תצהירו. נטען כי בית המשפט קמא לא נתן דעתו לחשש הממשי לעיוות דין.
 7. המשיבה סומכת ידיה על החלטת בית המשפט קמא, מנימוקיה.
 8. לאחר שנתתי דעתי לטענות הצדדים נחה דעתי כי דין הערעור להידחות.
 9. החלטת בית המשפט קמא מפורטת, יסודית, ומנומקת לעילא. קביעות בית המשפט קמא נטועות היטב - בעובדות המקרה ובדין. הנמקות בית המשפט קמא מקובלות עלי במלואן. אחזור רק על מקצתן.
 10. הדו"ח מושא בקשת המערער - שולם ביום 29.12.22. המשמעות, בהתאם להוראת סעיף 229 (ח) לחוק סדר הדין הפלילי, כי יש לראות את המערער כמי שהודה באשמה, הורשע ונשא את עונשו [ר' גם רע"פ 2600/22 חתן נ' מדינת ישראל (11.5.22)]. ייתכנו אמנם מקרים בהם בית המשפט יתיר לנאשם להישפט על אף תשלום הקנס, אלא שמדובר במקרים חריגים ונדירים. עניינו של המערער אינו נמנה על אותם מקרים המצדיקים היענות לבקשה. טענת המערער כי אחיו שילם את הודעת תשלום הקנס - אינה מגובה בראיות. אף לא ברור כיצד קיבל אחיו של המערער לידיה את הודעת תשלום הקנס, אשר מן הסתם נשלחה בדואר רשום אל המערער (שהינו הבעלים של הרכב) ולא לאחיו. בעניין זה עלתה במהלך הדיון בערעור, לראשונה, טענה ולפיה אחיו של המערער מטפל בו ודואג לתשלום חשבונות של המערער, לרבות איסוף דואר בשמו. כאמור, טענה זו לא נטענה בבית המשפט קמא, אין לה זכר בתצהיר שהוגש מטעם האח, והיא עלתה לראשונה מפי בא כוח המערער בשלב הערעור. ברי המועד ואופן העלאת הטענה - אינם מאפשרים לקבוע כל ממצא בעניין.
 11. מכל מקום - בדין קבע בית המשפט קמא, כי בית המשפט אינו מחויב לברר את נסיבות תשלום הקנס [ור' לעניין זה גם רע"פ 7928/21 ג'ינו נ' מדינת ישראל (21.11.21)].
 12. עוד יובהר: מעת ששולם הקנס, הרי שטענות שעלו ביחס לאי קבלת הדו"ח, או היעדר קיומו של אישור מסירה - אינן רלבנטיות. תשלום הקנס, כשלעצמו, מלמד כי הודעת תשלום הקנס הגיעה ליעדה וכי הנמען של הודעת תשלום הקנס ידע על קיומה - לכל המאוחר בעת תשלום הקנס [ר' גם רע"פ 2342/21 שדיד נ' מדינת ישראל (8.4.21)].
 13. כאמור - המערער טוען כי אחיו הוא שנהג ברכב. אלא שטענה זו לבדה אינה מקימה חשש לעיוות דין [השווה רע"פ 4849/24 אלבז נ' מדינת ישראל (5.8.24)]. הדברים נכונים ביתר שאת בשים לב לתצהיר הלקוני שהוגש, אשר אין בו כדי ללמד דבר וחצי דבר - לא על נסיבות קבלת הדו"ח, ביצוע העבירה, או כיצד זה זוכר המצהיר כי הוא זה שנהג ברכב, בתאריך מסוים כשלוש שנים וחצי טרם החתימה על התצהיר.
 14. סיכומי של דבר - לא מצאתי כל שגגה שנפלה בהחלטת בית המשפט קמא, ואף לא מצאתי כל עילה להתערב בהחלטתו המנומקת. אני דוחה לפיכך את הערעור.
- המזכירות תעביר את העתק פסק הדין לצדדים.
ניתן היום, כ"ז תשרי תשפ"ו, 19 אוקטובר 2025, בהעדר הצדדים.